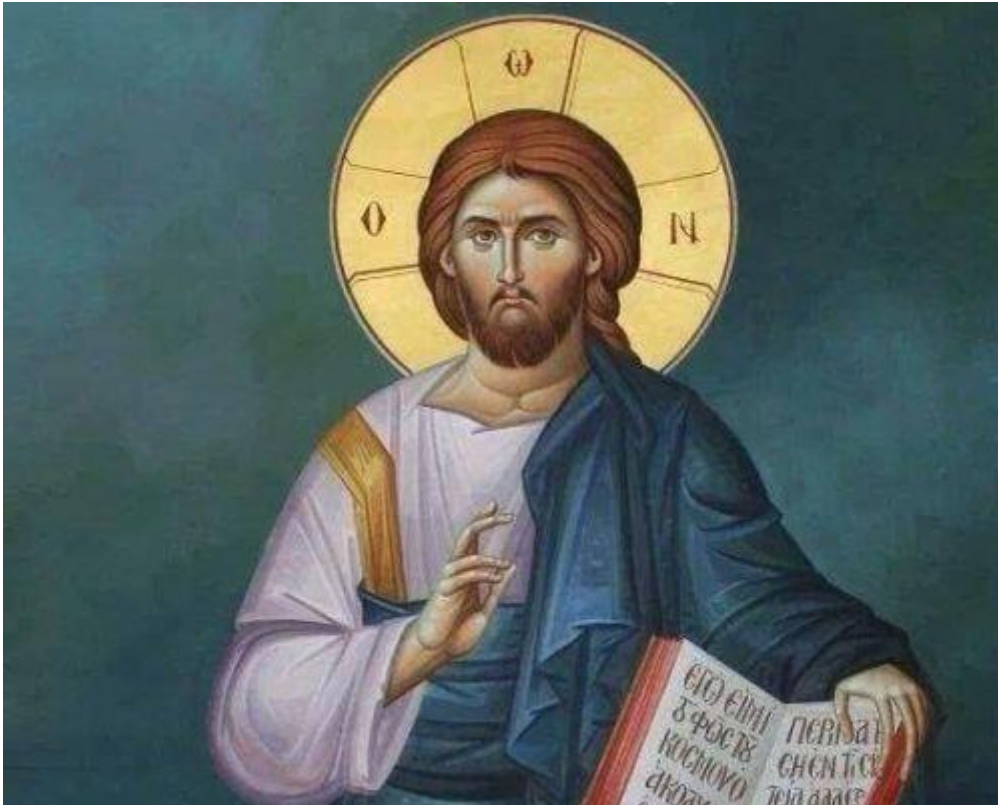
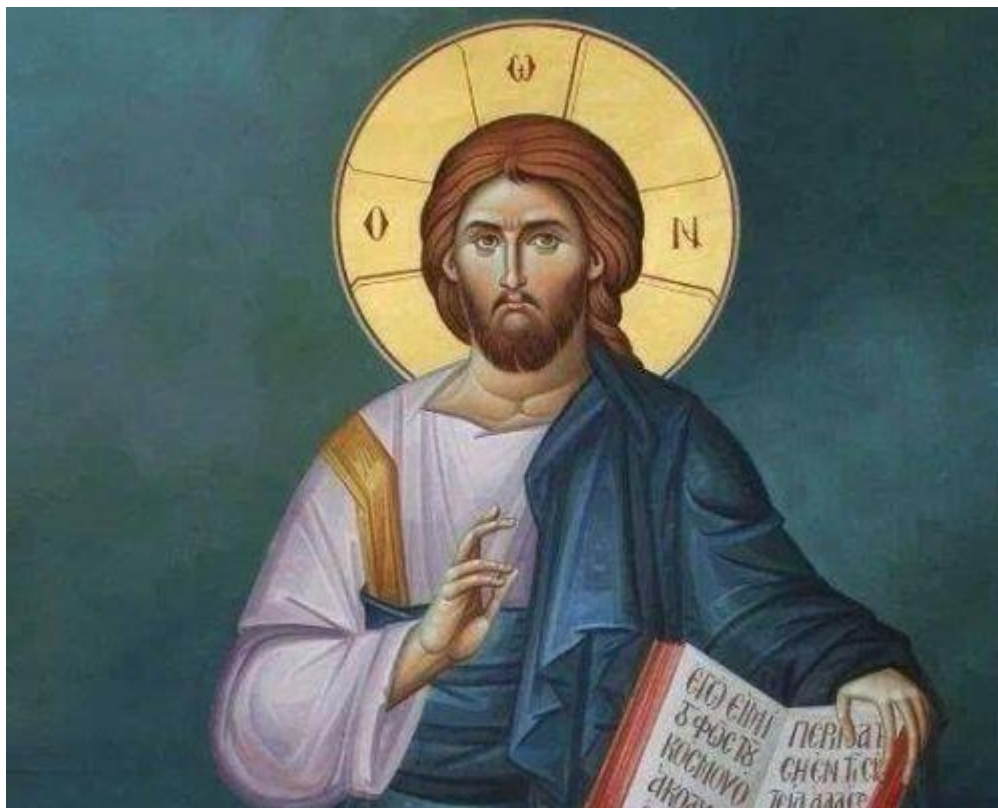

Σχετικά με τό νά μήν ἀπελπιζόμαστε (Άγιος Άμφιλόχιος Έπίσκοπος Ίκονίου)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Κάποιος αδελφός νικήθηκε από τό πάθος τής πορνείας και έκανε τήν άμαρτία καθημερινά., αλλά και καθημερινά ζητούσε έλεος από τόν Κύριό του μέ δάκρυα και προσευχές. Ένεργώντας λοιπόν έτσι, τόν ξεγελοῦσε ή κακή συνήθεια, και έκανε τήν άμαρτία· έπειτα πάλι, μετά τήν άμαρτία, πήγαινε στήν έκκλησία, και βλέποντας τήν ιερή και σεβάσμια εικόνα του Κυρίου μας Ίησοῦ Χριστού, έπεφτε μπροστά της μέ πικρά δάκρυα και έλεγε: «Σπλαχνίσου με, Κύριε, και πάρε από έπάνω μου αυτόν τόν ύπουλο πειρασμό, γιατί μέ ταλαιπωρεΐ φοβερά και μέ τραυματίζει μέ τίς πικρές ήδονές. Δέν έχω πρόσωπο, Κύριε, νά αντικρύσω και νά δω τήν άγία εικόνα σου και τήν υπέρλαμπρη μορφή του προσώπου σου, ώστε νά γλυκαθεΐ ή καρδιά μου».

Τέτοια έλεγε, και όταν έβγαινε από την έκκλησία έπεφτε πάλι στον βοϋρκο. Όμως και πάλι δέν άπελπιζόταν για τή σωτηρία του, αλλά από την άμαρτία ξαναγύριζε στην έκκλησία και έλεγε τά παρόμοια προς τον φιλόανθρωπο Κύριο και Θεό: «Έσένα, Κύριε, βάζω έγγυητή, ότι από έδω και πέρα δέν θά ξανακάνω αυτή την άμαρτία· μόνο, άγαθέ, συγχώρησέ μου όσες άμαρτίες σου έκανα από την άρχή μέχρι τώρα». Και άφου έδινε αυτές τής φοβερές ύποσχέσεις, πάλι γύριζε στη βαριά άμαρτία του. Και έβλεπε κανείς τή γλυκύτατη φιλανθρωπία και την άπειρη άγαθότητα του Θεου νά άνέχεται καθημερινά και νά ύπομένει την άδιόρθωτη και βαριά παράβαση και την άχαριστία του άδελφου και νά θέλει από πολλή εύσπλαχνία τή μετάνοιά του και την όριστική έπιστροφή του. Γιατί αυτό δέν γινόταν για ένα, δύο ή τρία χρόνια, αλλά για δέκα και περισσότερο.

Βλέπετε άδελφοί, την άμετρη άνοχή και την άπειρη φιλανθρωπία του Κυρίου; Πώς κάθε φορά δείχνει μακροθυμία και καλοσύνη, ύπομένοντας τής βαριές άνομίες και άμαρτίες μας; Γιατί αυτό πού συγκλονίζει και προκαλει θαυμασμό σχετικά μέ την πλούσια εύσπλαχνία του Θεου είναι ότι ο άδελφός, ένω ύποσχόταν και συμφωνούσε νά μήν ξανακάνει την άμαρτία, άποδεικνυόταν ψεύτης.

Μία μέρα λοιπόν, καθώς γινόταν αυτό, ο άδερφός, άφου έκανε την άμαρτία, πήγε τρέχοντας στην έκκλησία, θρηνώντας και στενάζοντας και κλαίγοντας και βιάζοντας την εύσπλαχνία του άγαθου Θεου νά τον λυπηθεί και νά τον γλυτώσει από τον βοϋρκο τής άσωτείας. Καθώς λοιπόν ο άδελφός παρακαλούσε τον

φιλόανθρωπο Θεό, ὁ ἀρχέκακος διάβολος, ἡ καταστροφή τῶν ψυχῶν μας, εἶδε ὅτι τίποτε δέν κάνει, ἀλλά ὅσο αὐτός ἔραβε μέ τήν ἁμαρτία, ὁ ἀδελφός τά ξήλωνε μέ τή μετάνοια. Μέ θράσος λοιπόν τοῦ παρουσιάστηκε φανερά καί, στρέφοντας τό πρόσωπό του πρός τή σεβάσμια εἰκόνα τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, κραύγαζε καί ἔλεγε: «Τί θά γίνει μ' ἐμαῖς τούς δύο, Ἰησοῦ Χριστέ; Ἡ ἄπειρη συμπάθειά σου μέ νικά καί μέ ρίχνει κάτω, καθώς δέχεσαι αὐτόν τόν πόρνο, τόν ἄσωτο, πού κάθε μέρα σοῦ λέει ψέματα καί δέν λογαριάζει τήν ἐξουσία σου. Γιατί λοιπόν δέν τόν καῖς, ἀλλά μακροθυμεῖς καί τόν ἀνέχεσαι; Ἐσύ πρόκειται νά δικάσεις τοῦ μοιχοῦ καί τούς πόρνους καί νά ἐξολοθρεύσεις ὅλους τούς ἁμαρτωλούς. Πράγματι, δέν εἶσαι δίκαιος κριτής, ἀλλά ὅπου νομίζει ἡ ἐξουσία σου, κρίνεις ἄδικα καί παραβλέπεις. Ἐμένα, γιά τή μικρή παράβαση τῆς ὑπερηφάνειας, μέ ἔριξες ἀπό τόν οὐρανό κάτω· καί αὐτός εἶναι ψεύτης καί πόρνος καί ἄσωτος, καί ἐπειδή πέφτει μπροστά σου, τοῦ χαρίζεις ἀτάραχος τήν εὐμένειά σου. Γιατί λοιπόν σέ λένε δίκαιο κριτή; Ὅπως βλέπω, καί ἐσύ χαρίζεσαι σέ πρόσωπα ἀπό τήν πολλή σου ἀγαθότητα καί παραβλέπεις τό δίκαιο». Καί αὐτά ὁ διάβολος τά ἔλεγε πνιγμένος ἀπό τήν πολλή πίκρα του καί βγάζοντας φλόγες καί καπνό ἀπό τά ρουθούνια του.

Ἀφοῦ τά εἶπε αὐτά ὁ διάβολος, σῶπασε· καί ἀμέσως ἀκούστηκε μία φωνή σάν ἀπό τό ἅγιο βῆμα νά λέει: «Παμπόνηρε καί ὀλέθριε δράκοντα, δέν χόρτασε ἡ κακία σου πού κατάπιες ὅλο τόν κόσμο, ἀλλά καί αὐτόν πού κατέφυγε στό ἄπειρο ἔλεος τῆς εὐσπλαχνίας μου πασχίζεις νά τόν ἀρπάξεις καί νά τόν καταπιεῖς; Ἔχεις νά παρουσιάσεις ἁμαρτήματα τόσα πού νά ζυγίζουν βαρύτερα ἀπό τό πολύτιμο αἷμα πού ἔχουσα γι' αὐτόν ἐπάνω στόν σταυρό; Μάθε ὅτι ἡ σταύρωση καί ὁ θάνατός μου συγχώρησαν τίς ἁμαρτίες του. Καί ἐσύ βέβαια, ὅταν αὐτός πηγαίνει στήν ἁμαρτία, δέν τόν διώχνεις, ἀλλά τόν δέχεσαι μέ χαρά καί δέν τόν ἀποστρέφεις, οὔτε τόν ἐμποδίζεις, γιατί ἐλπίζεις νά τόν κερδίσεις. Ἐγώ λοιπόν, πού εἶμαι τέτοιος σπλαχνικός καί φιλόανθρωπος, πού ἔδωσα ἐντολή στόν κορυφαῖο μου ἀπόστολο Πέτρο νά συγχωρεῖ ὡς ἐβδομήντα φορές τό ἐπτά αὐτόν πού ἁμαρτάνει καθημερινά, ἄραγε δέν θά συγχωρήσω καί δέν θά τόν σπλαχνιστώ; Ναί, σοῦ λέω· καί ἐπειδή καταφεύγει σ' ἐμένα, δέν θά τόν ἀποστραφῶ, ὥσπου νά τόν πάρω δικό μου· γιατί ἐγώ γιά τούς ἁμαρτωλούς σταυρώθηκα καί γι' αὐτούς ἄπλωσα τά ἄχραντα χέρια μου, ἔτσι ὥστε ὅποιος θέλει νά σωθεῖ, νά καταφεύγει σ' ἐμένα καί σώζεται. Κανέναν δέν ἀποστρέφομαι οὔτε διώχνω· ἀκόμη καί μύριες φορές τή μέρα νά ἁμαρτήσῃ κάποιος καί μύριες φορές νά ἔρθῃ σ' ἐμένα, δέν θά φύγει λυπημένος. Γιατί δέν ἦρθα νά καλέσω σέ μετάνοια τούς ἐνάρετους ἀλλά τούς ἁμαρτωλούς».

Μόλις ἀκούστηκαν αὐτά τά λόγια, ὁ διάβολος ἔμεινε στή θέση του τρέμοντας, χωρίς νά μπορεῖ νά φύγει. Καί ἀκούστηκε πάλι ἡ φωνή: « Ἄκουσε, ἀπατεώνα, καί σχετικά μέ αὐτό πού εἶπες, ὅτι δηλαδή εἶμαι ἄδικος. Γιατί ἐγώ εἶμαι δίκαιος σέ

όλους, και σέ όποια κατάσταση βρω κάποιον, σύμφωνα μέ αυτή τόν κρίνω. Δές, λοιπόν· αυτόν τόν βρήκα τώρα σέ μετάνοια και έπιστροφή, πεσμένο μπροστά στα πόδια μου και νικητή σου. Θα τόν πάρω λοιπόν και θα σώσω τήν ψυχή του, επειδή δέν απελπίστηκε για τή σωτηρία του. Και έσύ, βλέποντας τήν τιμή πού τοῦ κάνω, νά σουβλιστεῖς από τόν φθόνο σου και νά καταντροπιαστεῖς».

Και όπως ήταν ο αδελφός πεσμένος μπρούμυτα και θρηνοῦσε, παρέδωσε τήν ψυχή του· και άμέσως ήρθε όργή μεγάλη σαν φωτιά και έπεσε επάνω στον σατανά και τόν κατέκαιγε. Από αυτό λοιπόν άς μάθουμε, άδελφοί, τήν άμετρη εὐσπλαχνία και φιλανθρωπία τοῦ Θεοῦ και πόσο καλό Κύριο έχουμε, και ποτέ νά μήν απελπιστοῦμε ή νά άμελήσουμε τή σωτηρία μας.

Κάποιος άλλος πάλι πού μετανόησε μετά τήν άμαρτία αποσύρθηκε στην ήσυχία· συνέβη όμως τότε νά χτυπήσει σέ πέτρα και νά πληγωθεῖ στο πόδι, και τόσο αίμα νά τρέξει από τήν πληγή, ώστε νά ξεψυχήσει από τόν αίμοραγία. Ήρθαν λοιπόν οί δαίμονες θέλοντας νά πάρουν τήν ψυχή του· και τούς λένε οί άγγελοι: «Κοιτάξτε στην πέτρα και δεῖτε τό αίμα του πού έχυσε για τόν Κύριο». Και μέ αυτό πού είπαν οί άγγελοι, άφέθηκε ελεύθερη ή ψυχή.

Σέ κάποιον άδερφό πού έπεσε σέ άμαρτία, παρουσιάστηκε ο σατανάς και είπε: «Δέν είσαι χριστιανός». Ο αδελφός τοῦ αποκρίθηκε: «όποιος και νά είμαι, πάντως είμαι καλύτερός σου». Ο σατανάς είπε πάλι: «Σοῦ λέω, θα πᾶς στην κόλαση». Και ο αδελφός τοῦ άπάντησε: «Δέν είσαι έσύ κριτής μου οὔτε ο Θεός μου». Έτσι ο σατανάς έφυγε άπρακτος, ενώ ο αδελφός έδειξε ειλικρινή μετάνοια στον Θεό και έγινε άξιος.

Ένας αδελφός πού είχε κυριευθεῖ από λύπη, ρώτησε κάποιον γέροντα: «Τί νά κάνω; Οί λογισμοί μου λένε ότι άδικα άπαρνήθηκα τόν κόσμο και ότι δέν μπορω νά σωθω». Και ο γέροντας αποκρίθηκε: «Ακόμη και αν δέν μπορούμε νά μποῦμε στη Γη τής έπαγγελίας, μάς συμφέρει νά αφήσουμε τά κόκκαλά μας στην έρημο παρά νά γυρίσουμε πίσω στη Αίγυπτο».

Άλλος αδελφός ρώτησε τόν ίδιο γέροντα: «Πάτερ, τί έννοεί ο προφήτης όταν λέει: “ Δέν υπάρχει γι’ αυτό σωτηρία από τόν Θεό του”;» και ο γέροντας είπε: «Έννοεί τούς λογισμούς τής απελπισίας πού σπέρνονται από τούς δαίμονες σέ αυτόν πού άμάρτησε και τοῦ λένε· “Δέν υπάρχει πιά για σένα σωτηρία από τόν Θεό”, και προσπαθοῦν νά τόν γκρεμίσουν στην απελπισία. Αυτούς πρέπει κανείς νά τούς αντιμάχεται λέγοντας· “ Καταφύγιό μου είναι ο Κύριος, και αυτός θα ελευθερώσει από τήν παγίδα τά πόδια μου”».

Κάποιος από τούς πατέρες διηγήθηκε ότι στην Θεσσαλονίκη υπήρχε ένα άσκητήριο

παρθένων. Μία από αυτές, από ενέργεια του κοινού έχθρου, έφυγε από τό μοναστήρι και έπεσε σέ πορνεία, και έμεινε στό πάθος αυτό αρκετό καιρό. Κάποτε όμως, μέ τή βοήθεια του φιλόανθρωπου Θεού, μετανόησε και γύρισε στό κοινόβιό της. Και φτάνοντας μπροστά στην πύλη, έπεσε νεκρή.

Ό θάνατός της αποκαλύφθηκε σέ κάποιον άγιο, ό οποίος είδε τους άγίους άγγέλους πού ήρθαν νά πάρουν τήν ψυχή της, και δαίμονες πού τους άκολουθοΰσαν. Στόν διάλογο πού έγινε μεταξύ τους, οί άγιοι άγγελοι έλεγαν ότι γύρισε μέ μετάνοια. Οί δαίμονες πάλι άντέλεγαν: «Τόσο καιρό είναι υποδουλωμένη σ' έμάς και είναι δική μας· άλλωστε δέν πρόλαβε ούτε νά μπει στό κοινόβιο, και πώς λέτε ότι μετανόησε;» και είπαν οί άγγελοι: «Από τή στιγμή πού είδε ό Θεός τήν πρόθεσή της νά έχει κλίση στόν σκοπό αυτό, δέχτηκε τή μετάνοιά της· και ή μετάνοια βέβαια ήταν στην έξουσία της, λόγω του σκοπού πού έβαλε, ή ζωή της όμως ήταν στην έξουσία του Κυρίου του σύμπαντος». Μέ τά λόγια αυτά ντροπιάστηκαν οί δαίμονες και έφυγαν. Και αυτός πού είδε τήν αποκάλυψη, τή διηγήθηκε στους παρόντες.

Ό άββάς Άλώνιος είπε ότι, άν θέλει ό άνθρωπος, μπορεί από τό πρωί ως τό βράδι νά φτάσει σέ θεϊά μέτρα.

Ένας άδελφός ρώτησε τόν άββά Μωυσή: «Έστω ότι κάποιος δέρνει τόν δοΰλο του για κάποιο σφάλμα πού έκανε· τί θά πει ό δοΰλος;». Αποκρίθηκε ό γέροντας: «Αν είναι δοΰλος καλός, θά πει· “Σπλαχνίσου με έσφαλα”». «Δέν λέει τίποτε άλλο;» ξαναρώτησε ό άδελφός. «Τίποτε», άπάντησε ό γέροντας· «γιατί από τή στιγμή πού θά αναγνωρίσει τό σφάλμα του και θά πει ότι έσφαλε, άμέσως τόν σπλαχνίζεται ό κύριος του».

Κάποιος άδελφός είπε στόν άββά Ποιμένα: «Αν πέσω σέ άξιοδάκρυτο παράπτωμα, μέ κατατρώνει ό λογισμός μου και μέ κατηγορεί πού έπεσα». Ό γέροντας άπάντησε: «Αν, τήν ώρα πού άνθρωπος πέσει σέ σφάλμα, πει “άμάρτησα”, άμέσως παύει ό λογισμός».

Κάποιας νέας, πού λεγόταν Ταϊσία, πέθαναν οί γονείς και έμεινε όρφανή. Αυτή τότε μετέτρεψε τό σπίτι της σέ ξενώνα των πατέρων τής Σκήτης και για πολύ καιρό τους δεχόταν και τους φιλοξενούσε. Όταν όμως ξόδεψε όσα είχε, άρχισε νά στερεΐται. Τήν πλησίασαν τότε άνθρωποι διεστραμμένοι και τήν έβγαλαν από τόν καλό δρόμο. Και ζούσε πλέον άμαρτωλά,. Έτσι πού κατάντησε και στην πορνεία.

Όταν τό έμαθαν οί πατέρες, λυπήθηκαν πάρα πολύ και κάλεσαν τόν άββά Ιωάννη τόν Κολοβό και του είπαν: «Ακούσαμε για τήν τάδε άδελφή ότι ζει στην άμαρτία. Αυτή, όταν μπορούσε, είχε δείξει άγάπη σ' έμάς· άς τή βοηθήσουμε και έμείς

τώρα, όπως μπορούμε. Κάνε λοιπόν τόν κόπο νά πᾶς σέ αὐτήν καί μέ σοφία πού σου ἔδωσε ὁ Θεός, φρόντισε γιά τή διόρθωσή της».

Πῆγε λοιπόν ὁ γέροντας σέ αὐτήν, καί εἶπε στή γριά πού φύλαγε στήν πόρτα: «Πές στήν κυρία σου ὅτι ἦρθα». Ἐκείνη τόν ἔδιωξε λέγοντας: «Ἔσεῖς παλιά τῆς τά φάγατε ὅλα καί τώρα εἶναι φτωχή». Ὁ γέροντας ἐπέμενε: «Πές της, καί θά δεῖ πολύ καλό ἀπό ἐμένα». Ἀνέβηκε λοιπόν ἡ γριά καί ἀνέφερε στή νέα γιά τόν γέροντα. Ἀκούγοντάς την ἐκείνη εἶπε: «Αὐτοί οἱ μοναχοί ὅλο γυρίζουν κατά τήν Ἐρυθρά Θάλασσα καί βρίσκουν μαργαριτάρια». Στολίστηκε λοιπόν, κάθισε στό κρεβάτι καί εἶπε στή θυρωρό: «Φέρε τον ἐδῶ».

Ὅταν μπῆκε ὁ ἀββάς Ἰωάννης, κάθισε κοντά της καί, κοιτώντας την στό πρόσωπο, τῆς εἶπε: «Τί σέ ἔκανε νά ἀπορρίψεις τόν Ἰησοῦ, ὥστε νά φτάσεις σέ αὐτή τήν κατάσταση;» Αὐτή, ἀκούγοντας τά λόγια του, πάγωσε· καί ὁ γέροντας, σκύβοντας τό κεφάλι, ἄρχισε νά κλαίει πικρά. «Ἀββᾶ, γιατί κλαῖς;» τόν ρώτησε. Αὐτός σήκωσε λίγο τό κεφάλι του, καί σκύβοντας πάλι εἶπε: «Βλέπω τόν σατανᾶ νά χορεύει στό πρόσωπό σου, καί πῶς νά μήν κλάψω;» «Ἐπίσταται μετάνοια, ἀββᾶ;» ρώτησε ἡ κόρη. «Ναί», τῆς εἶπε ὁ γέροντας. Καί ἐκείνη πρόσθεσε: «Πάρε με, ὅπου νομίζεις». «Πᾶμε», εἶπε ὁ γέροντας, καί αὐτή ἀμέσως σηκώθηκε νά τόν ἀκολουθήσει. Ὁ γέροντας παρατήρησε ὅτι δέν ἄφησε καμιά παραγγελία γιά τό σπίτι της καί θαύμασε.

Κοντεύοντας στήν ἔρημο, τούς πρόλαβε τό βράδυ. Καί ὁ γέροντας τῆς ἐτοίμασε ἕνα μικρό προσκέφαλο, τό σταύρωσε καί τῆς εἶπε νά κοιμηθεῖ ἐκεῖ. Ἔκανε ἔπειτα καί γιά τόν ἑαυτό του πιό πέρα καί ἀφοῦ τελείωσε τίς προσευχές του πλαγίασε καί αὐτός.

Τά μεσάνυχτα ξύπνησε καί βλέπει κάτι σάν δρόμο ἀπό φῶς νά ξεκινᾶ ἀπό αὐτήν καί νά καταλήγει στόν οὐρανό, καί εἶδε τούς ἀγγέλους τοῦ Θεοῦ νά ἀνεβάζουν τήν ψυχή της. Σηκώθηκε, πλησίασε καί τή σκούντηξε μέ τό πόδι. Ὅταν κατάλαβε ὅτι ἦταν νεκρή, γονάτισε μέ τό πρόσωπο στή γῆ καί παρακαλοῦσε τόν Θεό. Καί ἄκουσε μία φωνή νά τοῦ λέει ὅτι ἡ μία ὥρα τῆς μετανοίας της ἔγινε δεκτή περισσότερο ἀπό τή μετάνοια πολλῶν ἄλλων, πού διαρκεῖ πολύν καιρό ἀλλά δέν ἔχει θέρμη.

Πηγή: agiazoni.gr